

Remake

Remake, Roger Gual, 2005

Un grup de pares i fills passen un cap de setmana en una masia i descobreixen les seves debilitats.

Clonació generacional

Pares i fills, en una masia, estan veient una gravació en súper 8 de quan els pares conviuen en comuna, reivindicant aquell estil ecològic que avui torna. Però els fills no veuen més enllà de la imatge. A ells, només se'ls hi acut pensar que podrien fer un *remake* d'aquelles imatges; tornar-les a rodar. Ni tans sols són capaços de valorar la textura del súper 8, la espontaneïtat dels plànols, el valor de les coses antigues, tot i estar rovellades o malgastades... Un pensament, per suposat, cent per cent modern i plàstic (adaptable a qualsevol situació, però sense profunditat, sense matèria primera, només plàstic: una invenció pràctica i de disseny). Però ells acabaran sent el *remake*. La confrontació de les generacions acabarà convertint-se en mera repetició, en una continuació involuntària cap a l'aburgesa-ment.

Fa quatre anys, el director Roger Gual sorprenia pel seu treball en

Smoking room, una pel·lícula que va obtenir l'aplaudiment de crítica i públic, i que va merèixer ser premiat als premis Goya. Ara Gual torna en solitari amb aquest drama sociològic entorn de la generació del maig del 68. Des de la distància del temps, s'aproxima al mític moviment contestatari que va rebutjar els principis autoritaris i els valors morals tradicionals, i que va apostar per una educació llibertària. Per procedir a aquest revisionisme, Gual trama el retrobament durant un cap de setmana, en una masia catalana, d'alguns antics amics de la comuna *hippie*. L'amfitrió i dues parelles, ara divorciades i que ronden els seixanta, tornen a veure's en l'escenari d'aquelles bogeries juvenils, i ho fan amb els seus fills, llavors uns infants, ara uns joves immadurs de la generació *mileurista*. L'ocasió, plantejada inicialment com uns dies de diversió i descans, es torna aviat en un ajustament de comptes

generacional i en un cúmul de reprimendes i rancors ocults.

El director català manté l'estil naturalista, de la seva òpera primera, i opta per donar prioritat a l'espontaneïtat de les interpretacions. Cerca, abans, generar versemblança en la història, fer-la creïble i autèntica per a un espectador que observa i analitza uns personatges ben caracteritzats. Li interessa deixar que els records flueixin en aquests personatges desencantats i aburgesats, o bé deixar parlar a aquests joves insolidaris que necessiten explicar el seu rotllo, encara que a ningú interessi. Són moltes vegades diàlegs insubstancials i extra-vagants, algunes intencionadament crus i estripats, però sempre fets des de l'interior d'uns éssers buits i de tornada de tot, i que flueixen sense adonar-se entrada i aparentment sense artífici. Entre els progenitors, qui no pateix una crisi nerviosa o sofreix l'afrontament filial, es mou entre

la frustració o perllonga la seva personal revolució sexual. Els fills no surten millor desocupats, i s'anul·len en el seu petit món de fantasies pel·liculars o d'incapacitat reflexiva; ni tan sols la conreada Laura se salva d'aquesta radiografia d'éssers tristes i patètics, amb un paper de noia madura i responsable que més aviat actua com a oracle de tots els tòpics sociològics.

En aquesta pel·lícula, el punt central d'atenció, de cara a l'espectador, roman en la interpretació dels artistes, amb primers plans continus dels actors; com acostuma a passar en moltes de les produccions espanyoles. A més a més, el repartiment, en aquest cas, podríem considerar-ho un luxe, amb actors de la talla de Juan Diego o de Sílvia Munt (millor actriu que directora, per suposat).

El nostre cinema està construït des d'uns paràmetres molt teatrals, arrelats potser a la llarga tradició secular d'aquest gènere, i aquesta focalització en els actors produeix una bona reacció en l'espectador, sovint identificat amb allò que veu, ja que els temes que presencia, molts cops els ha viscut en carn pròpia. Aquesta manera de fer tan teatral, sovint va lligada, en la història del cinema espanyol, incloent el gran *destape* dels setanta, a l'humorisme (la majoria de vegades força dolent) i al realisme. I és que de fet, la nostra tradició no deixa de tenir certa relació amb aquella posada en escena barroquitzant i burlesca de

l'*entremés* i el *sainete*, i es va reproduïnt segle rere segle acompanyada d'una forta obsessió per la quotidianitat més comuna i, fins i tot, bruta, de vegades. Això impedeix que la ficció es deslligui de la societat més burda; també impeding, com a conseqüència, que el cinema espanyol sigui capaç de crear una realitat pròpia (i no entenem ficció o realitat autònoma en el sentit d'*El Senyor dels anells*, doncs, què hi ha de més moralista i lligat a una societat bel·licista basada en el bé i el mal?). En aquest sentit, Roger Gual continua lligant la imatge a la nostra memòria sense acabar de crear res de nou i intens per si mateix (no com ho podria fer un Godard, per exemple, creador de realitats autònomes que no obvien el món social més reivindicatiu). Però al menys, se li pot agrair aquest intent de donar-li profunditat, serietat i reflexió al cinema.

Fitxa tècnica

Equip tècnic

Direcció: Roger Gual
Guió: Roger Gual i Javier Calvo
Producció: Quique Camín
Fotografia: Cobi Migliora
Muntatge: Alberto de Toro
Música: Scott Herren
Direcció artística: Stephane Carpinelli
País: Espanya i Argentina
Any: 2005
Duració: 95 min

Equip Artístic

Juan Diego (Damián)
Silvia Munt (Patricia)
Eusebio Poncela (Álex)
Mercedes Morán (Carol)
Mario Paolucci (Max)
Gustavo Salmerón (Ernesto)
Àlex Brendemühl (Fidel)
Marta Etura (Laura)
Juan Navarro (Víctor)

Filmografia

2005

Remake

2002

Smoking Room